

FOLK OG LAND

NR. 9, 24. ÅRGANG

FREDAG 16. MAI 1975

LØSSALG KR. 3,—

«USA og Sovjetunionen må slås sammen»

INTERESSANTE DETALJER OM AMERIKANSK «ANTIKOMMUNISME» I NY BOK OM KISSINGER

At det har den største betydning hvordan USA, den sterkeste makten i den ikke-kommunistiske verden, former sin utenrikspolitikk, hvem som leder den og hvilke drivkrefter og motiver som innvirker på den, vil vel de færreste benekte. Det er ikke bare avgjørende for USA selv, men i høyeste grad også for alle som befinner seg på samme side som amerikanerne.

Likeledes er det rimelig at disse forhold kommer spesielt i søkelyset i tider som nu, da den vestlige verden er utsatt for store rystelser. I boken «Kissinger — Person, Politik, Hintermänner» tar forfatteren Igazsagot opp nettopp dette tema, med særlig henblikk på personen Kissinger og miljøet omkring ham.

Igazsagot legger vekt på opplysninger som de vanlige kissinger-biografene utelater og som heller ikke kommer frem hos de «ansette» og «seriøse» massemediene i Vest-Europa og USA. Eksempler på slike opplysninger er bl. a. alle navn på personer, institusjoner, foreninger og firmaer som har mer eller mindre tilknytning til den amerikanske utenriksminister og hans politiske siktemål.

Hvem ville vel kunne ha tenkt seg at en rådgiver for den amerikanske presidenten samtidig kunne være en nær venn og bekjent av toppspionen Günther Guillaume, som virket helt inne i forværelset til Willy Brandt? Eller at Kissinger i egenskap av amerikansk okkupasjonssoldat i Tyskland sendte opplysninger videre til russerne. Han gjorde seg beryktet som «nazi-jeger» og var offisielt «Ortskommandant» i byen Bensheim. I virkeligheten var han sjef for en etterretningsavdeling, som bl. a. kryssforhørte tyske sivile og militære før de ble sendt til krigsforbryter-domstolene.

Blant andre av Kissingers nære bekjente finner vi Egon Bahr, som har stått for opp-

Henry Kissinger — er han i virkeligheten en amerikansk Guillaume? Her sees han sammen med president Nixon.

legget av vesttyskernes «nye østpolitikk», en linje som etter manges mening vil gjøre Forbundsrepublikken til et europeisk Vietnam. Opplysningene om disse

obskure personer i Kissingers bekjentskapskrets stammer fra bladet «Washington Observer» som igjen har dem direkte fra en amerikansk etterretningskilde. Det taler vel egentlig for seg, at hverken Kissinger selv eller den amerikanske regjering har grepet inn juridisk mot disse beretningene trass i deres konkrete ubehagelighet.

Et begrep vi møter i Igazsagots bok er «The Eastern Establishment», som er betegnelsen på den hemmelighetsfulle gruppen av finanspotentater bak kulissene i amerikansk politikk. Ifølge konservativ-nasjonale systemkritikere i USA er det den som faktisk bestemmer amerikansk politikk og dessuten blander seg inn i Vesteuropas politiske og samfunnsmessige forhold.

En av denne organisasjonens tentakler er den såkalte Bilderberg-konferansen, som koordinerer Rockefeller-imperiets interesser med (Forts. side 8)

Abonnementskampanjen

FLERE FYLKER HAR TATT KRAFTTAK

Denne gang er det ganske store forandringer på listen over de ti beste fylker, selv om Akershus og Nordland fortsatt ligger klart i teten. Østfold og Sogn og Fjordane har gjort kjempehopp oppover, mens Aust-Agder er kommet inn på listen igjen og har skjøvet Oppland ut. Troms, som startet så godt, har dessverre stått stille en stund. Er det muligheter for et nytt krafttak der?

Her er de ti beste pr. 1. mai:

Akershus	32,9%
Nordland	23,1%
Østfold	16,9%
Sogn og Fjordane	15,4%
Troms	14,3%
Oslo	14,1%
Aust-Agder	13,6%
Bergen og Hordaland	13,5%
Buskerud	13,4%
Rogaland	13,2%

I vannskorpen lurer foruten Oppland også Hedmark og Møre og Romsdal. Særlig det siste fylke har i april vist gode taktik og akter seg tydelig nok inn på topplisten.

Vi håper våre venner i alle fylker fortsatt vil sende oss navnelister og tegne abonnenter, slik at fremgangen kan fortsette.

BALDER:

Folket tror på eiendomsretten

SELV I SV OG AP ER DET STORT FLERTALL FOR PRIVATDRIFT

En oppsiktsvekkende Gallupundersøkelse som nylig ble offentliggjort, må ikke få lov å gå i glemmeboken. Den viser nemlig tydelig at det norske folk fremdeles har sin sunne fornuft i behold selv etter mange tiårs sosialistpropaganda, og at det store flertall holder på privat eiendomsrett som basis for et sunt samfunn.

Intervjuerne spurte først hva man syntes drev best, et familieforetagende eller andre private selskaper. Et familieforetagende ble definert som en bedrift som eies og ledes av samme mann. 64% mente at familiebedriften var den beste, 12% at

den var dårligere, mens 24% ikke hadde noen mening.

Så kommer selve rosinen i pølsen i form av folkets svar på dette spørsmål: «Mener De et familieforetagende drives bedre eller dårligere enn statsbedrifter?» 68% mente at familieforetagendet er bedre, 10% at det er dårligere, mens resten ikke visste. Dette betyr at 87% av alle som overhodet har en mening, holder de personlig eide og ledede bedrifter som den beste driftsform av de to.

I SV mente 64% og i AP 63% at familiebedriften er best, mens henholdsvis 17 og 12% holdt på det motsatte.

I Senterpartiet holdt 84% på den personlige bedrift og bare 2% på statens evner som bedriftseier og -leder. Det bør venstrekreftene i partiet merke seg.

De hyppigste bragte argumenter for familieforetagendet var disse: Egeninteresse fører til større arbeidsinnsats og ansvar, det er mer rasjonelt og ressursene utnyttes bedre, mindre administrasjon, mens staten overadministrerer, bedre oversikt og kontroll o. l.

Dette er meget oppmuntrende for oss som holder på en mest mulig personlig eiendomsrett med individuelt ansvar, som mener at

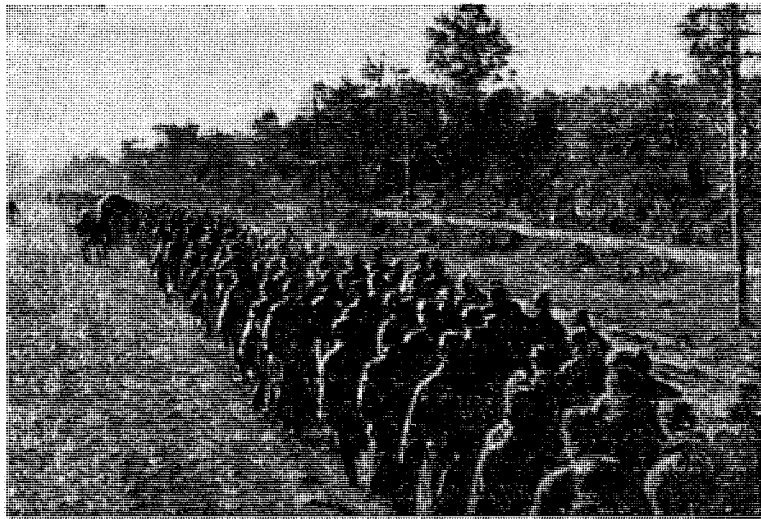
et størst mulig antall private småbedrifter er et samfunnsmessig gode og at målet er et samfunn der flest mulig skal eie, også produksjonsmidler.

Vi har tidligere pekt på at en sterk spredning av eiendomsretten gjennom hele vår historie er en hovedårsak til vårt folks sterke frivillighet og individualisme. Nordmenn er ikke masse-mennesker som demagoger kan manipulere etter behov. La oss derfor stå vakt om vår rett til eiendom og slå tilbake marxistenes angrep på den!

SIEGFRIED:

MENINGER OM DAGENS POLITIKK

Russiske krigsfanger på marsj vekk fra kampsonen

NORGE MEDVIRKET TIL å ta livet av åtti tusen mennesker da det i 1945 fulgte ordre fra general Thorne om å utlevere 82.672 russiske krigsfanger som tyskerne hadde anbragt i Norge. For, som AFTENPOSTEN skriver i sin omtale av en ny britisk bok «The Last Secret», ble praktisk talt alle disse fanger sendt direkte i sovjetisk fangeleir, hvor de fleste omkom. Bladet unnskylder utleveringen, som skjedde i henhold til en avtale inngått mellom Stalin, Churchill og Roosevelt, med at man ikke dengang kunne vite på vestlig hold hvilken skjebne som ville ramme de utleverte. Det burde jo ikke vært så vanskelig å tenke seg, og AFTENPOSTEN føler vel da også på Norges vegne tydeligvis en viss skamfølelse ettersom det er så opptatt med å frikjenne «de norske myndigheter» at bladet faktisk slår ihjel

EN AV DE GAMLE LEGENDER,

den at også Norge hørte hjemme blant «de allierte» krigførende stater. For «Av kilder som Aftenposten har gjennomgått, synes det klart at det var de allierte, dvs. britiske og sovjetiske militære myndigheter i Norge, som administrerte oppsamlingen, utleveringen og transporten av de sovjetiske fangene.»

DET VISER OGSÅ

at det er riktig slik det har vært hevdet her i bladet så ofte, at Norge slett ikke fikk sin suverenitet og selvbestemmelsesrett tilbake i mai 1945. Man byttet bare okkupant. Den nye Reichskommissar var den britiske general Thorne, og det var da også han som uten å spørre

om hva de norske «seierherrer» mente utleverte russerne til de røde bødler.

EFTERSOM MAN BELASTER NS

for alt det man beskylder tyskerne for å ha gjort under annen verdenskrig, så er det vel bare rett og rimelig at jøssingene belastes for dette massedrap man lot skje uten innsigelser.

ALP OG REFORMPARTIET slår nå sine pjalter sammen, noe som vel får prosenten på neste gallupbarometer til å stige litt — skal vi antyde noe omkring 4%? Og det er jo når alt kommer til alt mere enn noen av venstrepartiene — dvs. det gamle Venstre da — kan skryte av. Nå er det jo ingen hemmelighet at det var tidligere NS-medlemmer som skaffet ALP fire stortingsrepresentanter ved siste stortingsvalg, men vi må si at vi tviler sterkt på at noe slikt vil gjenta seg. ALP hadde jo dengang en leder i spissen, mens det hele nå er temmelig utflytende. La gå med at det kunne være litt av hvert å si om A. L. og at han på svært mange områder sto for et helt annet politisk syn enn det NS representerte, men han var da likevel en personlighet som forsto å lage vei i vellinga. Og fremfor alt var han et symbol på en ny tid med oppløsning av de gamle partigrenser. Og alt nytt må bygges på det gamle som faller.

DET ER ELLERS TEGN

i sol og måne på at en forholdsvis nær fremtid vil bringe et nytt virkelig nasjonalt parti som kan gi også de tidligere antiliberalistiske NS-medlemmer noe å stemme på igjen. Vi håper at et

Ved vor Danmarks-redaktion

Hvornår og hvordan blev de vidtforskjellige og spredte øer og halvøer med deres befolkninger på den europæiske og amerikanske del af vor globus forbundet med hinanden til den åndelige og kulturelle enhed, vi kaller Norden? Hvornår blev den nordiske tradition og den nordiske ånd til? Det skete i det første årtusinde af vor tidsregning, og æren herfor tilkommer den nordiske race. Det skete især gennem de norske og svenske stammers utvandring til Ishavet, gennem de svenske stammers utvandring til Finland og gennem de norske udvandrere til Nordhavssøerne og Atlanterhavssøerne. Udvandringen, der her var sket, blev befæstet og organiseret gennem norske og svenske kongers politiske og krigeriske virksomhed og gennem Danmarks meget store og langvarige arbejde for Nordens, især Vestnordens politiske samling.

slikt parti vil skape nye politiske skillelinjer og ikke drive vindmøllekamp mot alt sosialt fremskritt under slagordet «kamp mot marxismen», eller endog «kamp mot sosialismen». Man må jo engang forstå at mot sosiale fremskritt stamper man forgjeves og kaller man det for «sosialisme», så bør vel NS-medlemmene være de siste til å kjempe mot den. Noe annet er det å bekjempe angrepene på den personlige frihet og på alle inngrep i en rimelig råderett over egen eiendom i det små og dagligdagse og mot skjema-veldet.

OG FØRST OG FREMST

må kampen rettes mot internasjonalsismen, den som for såvidt Høyre og DNF representerer i like høy grad som marxistene. Og det pussige her er at mange av dem som fører internasjonalsismen på tungen faktisk på hjemmefronten opptre som gode nasjonalister. Så la oss ikke skjære alle over en kam og slå barnet ut med badevannet. La oss holde orden i våre begreper og ikke som papegøyer papre med i angrep på alt de såkalte venstreradikale foretar seg. For noe av det er faktisk mere nasjonalt enn det en Willoch presterer, han som gråter bitre tårer hver gang Norge manner seg opp til å ville stå på egne nasjonale ben.

NORDISK I TUSIND ÅR

Nordens tilblivelse

DEN SVENSK EROBRING AF FINLAND

Som en bedrift af epokegjørende omfang for hele Nordens historie kommer altså den svenske udvandring til Finlands kyster og den svenske erobring af hele Finland. Det er den, det skyldes, at Finland vender sit brede, stærke, blonde, karakterfaste ansigt mod vest, mod Norden og sin ryg mod det halvt slaviske og halvt asiatiske Rusland. Takket være svenskernes tusindårige kulturbedrift går Nordens østgrænse ved Ladoga og ikke gennem Østersjøen og den botniske bugt.

Den nordiske landvinding er skjult i fortidens tætte mørke, men der er i Finlands ældste stednavne vidnesbyrd om, at der her allerede har levet en fåtallig nordisk urbefolkning af ikke-finsk oprindelse, da den østbaltiske indvandring med det finsk-ugriske sprog syd fra og østfra satte ind. Lignende svage spor af nordisk påvirkning har vi i Jernalderen der ellers i Finland overvejende bærer østbaltisk præg, d.v.s. præg af påvirkning fra egnen syd om den finske bugt. I folkevandringstiden vokser den nordiske indflydelse, f.eks. breder dyreornamentikken og de nordiske våbenformer og gravskikke sig, og sikkert har allerede da nordiske høvdinge og deres følger bosat sig langs Finlands Øst- og Sydkyst. Muligens er det allerede i dette første halve årtusinde af vor tids

regning, at finlandsvenskernes forfædre i Østerbotten og i Nyland er kommet til Finland. — I så tilfælde er de i Finland ældre end eller jævnaldrende med de finske stammer. Naturligvis er den svenske indvandring først sket under den middelalderlige svenske erobring af Finland, der først sætter ind i korstogstiden, da svenske krigere i store bølger oversvømmer landet.

VAGT VED LADOGA

Dette svenske fremstød helt frem mod Ladoga skete ikke blot i kamp med de finske stammer i «det egentlige Finland» (Finlands sydvestlige hjørner) og i de finske storstammers land som savolagernes, tavasternes, karelernes, men også i de hårdeste kampe med russer-

(Forts. side 6)

Folk og Land i løssalg:

FOLK OG LAND kan kjøpes i løssalg følgende steder:

OSLO:

Narvesens butikk, Stortingsgt.
Narvesens kiosker, Østbanen, Vestbanen og i Stortingsgaten
Bladets ekspedisjon

FREDRIKSTAD:

Narvesens kiosk, Blomstertorget

MO I RANA:

Narvesens kiosk, Langmohel

MOSS:

Narvesens kiosk, Sparebanken

BODØ:

Narvesens kiosk, Royal-Sentr.

TRONDHEIM:

Madsens Bladforretning, Olav Tryggvassonsgt. 47
Narvesens kiosk, Nordregt. 4

DRAMMEN:

Narvesens kiosk, Bragernes Torg

STAVANGER:

Narvesens kiosk, Arneageren

SAUDA:

Narvesens kiosk, Triangelbyg.

FAUSKE:

Narvesens kiosk

HOLMESTRAND:

Narvesens butikk, Torget

BERGEN:

Narvesens butikk, Oasen
Butikksenter
Narvesens kiosk, O. Kyrres gt.

KRISTIANSAND S.:

Kiosken Børsparken

SVOLVÆR:

Svolvær Bykiosk

Vi antar gjerne kommisjonærer på steder hvor vi ikke er representert. Henvendelse bladets ekspedisjon.

«Det er den svenske erobring af Finland, det skyldes, at Finland vender sit brede, stærke, blonde, karakterfaste ansigt mod vest, mod Norden ...»

Definisjon:

Rettskrivning, står det i vårt uoffisielle leksikon, er noe som har betydning for mennesker, som ikke har råd til å holde privatsekretær.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktør:
ODD ISACHSEN, ansvarlig

Redaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSEN

Medarbeidere:
OLAV HOAAS, ALEXANDER LANGE, ODD MELSOM

Demokratisk tranedans

Et faktum som springer i øynene på enhver som betrakter Vestens ideologiske kamp, er at demokratiene i det store og hele er innfanget i sin egen propaganda. De tror seg å bekjempe kommunismen, mens det de i virkeligheten bekjemper er anti-kommunismen — eller m.a.o. sin fiendes fiende, hvem man ifølge alle tiders strateger burde betrakte som en venn.

Ved hjelp av propaganda-monsteret «fascismen», som demokratene selv har bidratt stort til å bygge opp, er det lykket de såkalte venstrekreftene å narre demokratene inn i en ond sirkel. I praksis virker det slik, at hver gang de demokratiske maktene gjør et fremstøt mot sin kommunistiske motstander, er det bare for den sistnevnte å skrike «fascisme, fascisme!» for å avlede det hele.

Dermed er spillet ganske raskt inne på demokratenes banehalvdel, hvor resten av leken avvikes i kommunistisk regi. Redselen for å være den som ligner en fascistisk Dracula, er så enorm at man er villig til å gjøre alt for å unngå det; like til å føre «krigsforbryterprosesser» mot sine egne soldater (USA i Vietnam) og til utdeling av «fredsprisen» til den kommunistiske motstander.

På lignende vis er man parat til å slå effektivt til mot smågrupper, hvis «fascisme» består i at de bruker en odelrune til merke, mens man hilser det som en «seier» for demokratiet at kommunistene overtar makten i et land man er alliert med.

Videre kan man på den ene siden nekte en enkeltperson å være medlem av en reserveoffisersforening fordi han er «fascist» (Sverige), mens man på den andre siden tillater de røde å bane veien for sine «soldatråd» ved å åpne for «politikk i Forsvaret» (Norge).

Det sier seg selv at man legger opp til et dundrende nederlag, når man ikke tør bekjempe sin erklærte fiende av frykt for å ligne noen man ikke liker. Den psykose som Vesten derved tilkjennegir at den befinner seg i, er alt annet enn tillitsvekkende, og resulterer da også i — som alle kan se — at venner og naturlige allierte vender ryggen til. Bildet av rottene som forlater det synkende skip melder seg med påtrengende klarhet.

Og den fascistiske Dracula-figuren fra propagandaen, hva er den annet enn et skjellord? Ingen vet jo lenger hva begrepet «fascisme» egentlig betyr. Man kan lese dusinvis av bøker om den, skrevet av leg og lærd, av pro et con, men uten å komme svaret noe nærmere. Selvsagt finnes det en historisk fascisme, men den har ikke hatt makten noe sted siden 1945. Den døde med sine førere. Og de som overlevde var jo egentlig anti-fascister de også får man inntrykk av.

Men idag? Hva rommer begrepet idag? Struktur-fascisme, venstre-fascisme, sosial-fascisme, ny-fascisme? Er det annet enn munnsvær og fiksjoner i kaotiske hjerner? Er det annet enn gespenster, som ødelegger nattesøvnen for akterutseilte demokrater, som har veltet verden ideologisk og moralsk, og ikke greier å få den på føttene igjen?

Konklusjonen er enkel: Det demokratiske Vesten har nederlaget innebygget i seg. Dog finnes det en terapi mot lamheten: Kampen mot kommunismen hjemme og i verden begynner med likvideringen av sosialdemokratiet.

Men hvem henger bjellen på katten?

Objektivitet for hvem?

EN NORSK SKOLEBOK AV IDAG

«Menneske og miljø, samfunnskunnskap for ungdomsskolen 1.» utgitt på Gyldendal, har jeg nettopp beslaglagt i min sønns skoleveske.

Dette er en såkalt objektiv lærebok.

Generelt forsøker boken ved hjelp av ledende spørsmål å fremme en anti-kapitalistisk, anti-militær og anti-europeisk holdning.

Utallige eksempler viser dette.

At boken selvsagt er anti-USA er en selvfølge. Og selvsagt anti-Sør-Afrika.

Objektiviteten i boken finner man bl. a. i det følgende:

«Folket i Vietnam har vært krigsherjet i flere tiår. De har måttet kjempe først mot Japan under Den 2. verdenskrig, dernest mot stormaktene Frankrike og USA».

Videre slår læreboken fast at:

«Omtrent femti land har hatt borgerkrig eller krig etter 1945 på sitt landområde. Enda flere land, særlig USA

har vært innblandet i slike kriger.»

Flere krigsskueplasser og skueplasser for borgerkrig listes. Ingen av disse henvisninger gjelder Øst-Europa — som også har opplevd en del siden '45.

Sovjet og Kina er selvsagt ikke nevnt med et ord.

Våre lærebøker har dessverre lite eller nesten intet stoff om Den 2. verdenskrig og om de ideologier som da sto mot hverandre.

Det ønsker denne boken øyensynlig å rette på.

1/1 side er viet nazismen og dens jødehat.

Det er vel svært få som ikke tar avstand fra hat mot en annen folkegruppe for ikke å snakke om folkemord. — Men det får være måte på ensidig propaganda.

Om ikke dette er nok, så er 4 sider viet Anne Franks dagbok med utdrag fra den.

Selvfølgelig er boken full av definisjoner og «oppgaver». Av definisjonen på na-

zisme kan man sakse flg.:

«Antidemokratisk statslære bygd på førerdyrkelse, politisk og kulturell ensretning og jødehat.»

Rasisme: Holdninger og handlinger bygd på ideer om at enkelte raser er overlegne. Særlig tydelig i nazisme og ved raseskilletepolitikk i Sør-Afrika idag. Andre ord: Rasediskriminering, raseundertrykkelse.»

Av spørsmålene er det ikke uventet å finne en oppgave om at elevene skal undersøke raseskilletepolitikk i Sør-Afrika og undersøke hvem som har fordel av den.

Jødernes skjebne i Norge etter at Nazi-Tyskland hærtoke landet skal også undersøkes.

I Kap. 3 «Hvordan lære om samfunnet?» er mesteparten av sidene opptatt med stoff om røyking. Man hadde ventet at spørsmålene dreide seg om dette også — men nei, oppgave 1 og 2 (av 4) lyder

(Forts. side 6)

FALK:

«Desinformasjon» — KGB's farligste våpen?

Hvilken voldsom fare KGB representerer for alle ikke-kommunistiske land, er det i dag mer enn noen gang nødvendig å minne om. Denne enorme undertrykkelses-, terror- og spionasjeorganisasjon er den største og frykteligste verden noen gang har sett, men kanskje er det likevel den politiske undergravningsarbeide over hele verden som er det farligste for oss.

Det vi bør være spesielt oppmerksom på, er KGB's «desinformasjonsvirksomhet», en psykologisk krigføring som det ofte er meget vanskelig å få gjort noe med før lenge etter at den har gjort den skade som var planlagt.

Arbeidet ledes av avdeling D i KGB's hoveddirektorat med en meget viktig underavdeling i Karlshorst i Øst-Tyskland. Avdelingen driver et planmessig og kontinuerlig arbeide for å spre falske nyheter, dokumenter o.l. i den hensikt å så splid mellom ikke-kommunistiske land og mistillit til deres ledere og politikk.

En av de typiske desinformasjonsaksjoner KGB har gjennomført var tilsvinn-

gen av synagoger og jødiske gravsteder over hele verden, men først og fremst i Vest-Tyskland. Aksjonen ble gjennomført vinteren 1959—60 og hadde en dobbel hensikt: Å spre frykt for Tyskland og å avlede oppmerksomheten fra kommunistenes egen virksomhet ved å skrike om «ny-nazisme». KGB-agenter hadde bl. a. infiltrert nasjonale tyske grupper og lot seg arrestere som medlemmer av disse for at «nazistene» med sikkerhet skulle få skylden. Først flere år senere fikk man gjennom avhoppere fra KGB greie på at det var denne organisasjonen som hadde satt det hele i sving.

KGB anser imidlertid U.S.A. som sin hovedfiende,

og det meste av «desinformasjonen» går ut på å spre løgner om dette landet i den hensikt å så splid mellom det og andre ikke-kommunistiske land. I noen tilfeller kan KGB's planting av slike falske nyheter avsløres forholdsvis raskt, men oftere er det ikke mulig å gjøre det før løgnen har satt seg fast i folks bevissthet som en «sannhet». Et av «desinformasjonens» viktigste resultater er den sterke antiamekanisme som KGB har greid å opparbeide, ikke minst i Vest-Europa.

At både «Orientering», «Friheten» og «Klassekampen» regelmessig bringer slikt «desinformasjonsstoff», slik bl. a. Per Øyvind Heradstveit har påvist, forundrer selvfølgelig ingen og er vel heller ikke det som lettest forleder folk. Mye verre er det at slikt stoff svært ofte plasseres i de mer normale nyhetskanaler, som folk har større tillit til. I all informasjonsvirksomhet har KGB sine agenter eller hjelp av nyttige idioter.

John Barron: K.G.B.
Sovjetunionens hemmelige tjenester.
Cappelen 1975.

FRA GALLERIET

Leserne har ordet

DRESDEN IGJEN

Herr redaktør!
Hver gang «naziorganet» F. & L. finner veien fram til Østerrike blir jeg bestyrket i min oppfatning om at bladet som opposisjonsorgan mot det rådende prokommunistiske styre i Norge er uten sidestykker.

Fra tid til annen kan en imidlertid stusse på om noen av kildene som F. & L. benytter seg av er helt troverdige.

I den siste utgaven står det for eks. at det vesttyske marionettstyre tilbakeholder en dokumentasjon om forbrytelsene mot den østtyske sivilbefolkningen under dens utdrivelse. Jeg vet ikke hvor F. & L. har hentet tallet om de 600 tusen omkomne. Vedkommende dokumentasjon er ytterst tilbakeholdende med sine oppsummeringer og kommer til 2,3 mill. døds-ofre.

«Neue Zürcher Zeitung» som ikke er særlig tyskvennlig, nevnte i 1952 16 mill. østtyske flyktninger hvorav 4,8 mill. ikke nådde fram til det nåværende territorium av de tre tyske stater «DDR», Vest-tyskland, Østerrike.

Likeledes er den oppgitte summen døde under terrorbombingen av den vergeløse kulturbyen Dresden et alliert propagandatall, som godt kunne være hentet fra en jøssingavis. Dersom det kun har vært 35 tusen som det står, var Dresdenmassakren slett ikke toppen. I Hamburg døde f.eks. alt i 1943 70 tusen mennesker og en rekke andre byer som Berlin, Breslau, Köln, Stuttgart, Essen måtte også beklage flere døde. Nei, det anglo-amerikanske flyvåpen med Churchill's «Kristi Soldater» var vesentlig «flinkere».

Det kan derfor være på sin plass å gjenta i korte trekk det som hendte:

Natten den 13. februar 1945 kl. 22.10 nådde den 8 km lange bomberstrømmen Dresden. Da angrepet var over, hadde byen forvandlet seg til et ildhav på 28 km² samt en diger massegrav. Kl. 01.30 samme natt kom den neste bomberpulk. Den hadde bl. a. fått ordre om å ta seg av de «svarte områder», d.v.s. de store parkanlegg langs elven Elbe. Panikken hadde drevet de overlevne dit. Også her ble gjennomført et nådeløst slakteri med spreng. og fosforbomber. Bord-MGene gjorde resten. Asfalten i byen kokte. Den infernalske ilden drev temperaturen til 800°C. Ilden spiste opp alt surstoffet og suget så de omliggende luftmasser til seg. Det førte til

en gigantisk orkan med over 290 km p.t. Den tok alt med på sin vei til flammehavet: mennesker, trær, trikker, murdeler, osv.

De allierte krigsforbrytere var likevel ikke tilfredse enda. Ti timer etter, den 14. februar om formiddagen, kastet den tredje mordbølgen, bestående av 1300 «flyvende festninger» og Liberatorbombers, død over den banesårede byen. Den grusla resten og desimerte ytterligere de flyktende menneskemasser.

Dresden brant i syv dager og syv netter.

Militært sett var Churchills nye skurkestrek like fullstendig hodeløs som alle de forrige.

Tyskerne hadde tapt krigen på dette tidspunkt. Den røde hær hadde tatt det aller meste av Østtyskland og sto bare hundre km fra byen. I fredstid hadde Dresden et innbyggerantall på 630 tusen, nå rommet byen 1,3 millioner. Viktige industribedrifter fantes ikke. Som kunstby var Dresden verdensby på høyde med Venedig og Florenz. Ved siden av antallet drepte, som formodentlig ligger et sted mellom 350—500 tusen, gikk uerstattelige kunstverdier tapt. Vitnesbyrd fra en glansfull fortid. Kanskje var det primære mål å befri Tyskland fra dem?

«GERMANY MUST PERISH»!

Reinhard Springer, Salzburg

DET SKJEDDE I NORGE

Herr redaktør!

Hos oss oppførtes under alminnelig applaus, og av de skyldige og ansvarlige for 9. april, et kriminelt offentlig skuespill. Man lot en moralsk høytstående, roekte, aristokratisk nordmann og tidligere forsvarsminister skyte som krigsforræder, vesentlig med den åpenbart uriktige begrunnelse at han den 9. og 10. april 1940 hadde søkt å oppheve en mobilisering, som ikke eksisterte.

Den hadde ikke blitt realitet, selv om den hadde vært befalt da i riktige former!

Dessuten hadde han stillet seg opp, og det uten samforståelse med okkupanten, i et folk og land, som var forlatt av sin regjering — altså et regjeringsomt område! Hans opptreden var ikke opprør.

En tidligere forsvarsminister tok tøylene i en stat som uten varsel i farens stund var evakuert av de ansvarlige myndigheter.

A. L., Oslo

DEBATTSIDENE

Nei, stopp nå litt!

AV SIEGFRIED

Jeg skal ikke oppta megen plass, men jeg må få lov til å ta avstand fra artikkelen i bladets nr. 7 med forslag om å stemme på Det nye Folkeparti ved lokalvalgene til høsten. Det er også mitt håp at det store oppslag på første side mere skyldes en feilvurdering av redaksjonen enn noen redaksjonell tilslutning til et slikt forslag.

DNF — Seips forhenværende og Lerheims nåværende parti — er et mere utpregget liberalistisk parti enn noe annet norsk parti, Høyre innbefattet, og var det noe Quisling var, så var det anti-liberalist. Derfor vil da også et forslag om å stemme på DNF forekomme så mange helt absurd. Rent bortsett fra at artikkelforfatteren be-

tegner ALP som bare «en blek skygge av hva vi trodde det kunne bli» og at vi derfor ikke må gi dette parti vår stemme, men gå over til DNF, som står enda lavere på gallupen enn ALP. Forstå det den som kan.

Grunnen til at vi nå skal omfavne DNF er at partiet er så framifrå i kampen mot venstreekstremistene. Jeg kan ikke se at hverken Seip eller Lerheim i Stortinget — eller for den saks skyld annetsteds — har prestert noe som helst mere enn for eksempel åndsfrendene i Høyre.

La meg i samme slengen også sette fingeren på noe annet som anføres i nevnte artikkel, nemlig at man i Hedmark og Akershus ikke

må bruke Senterpartiets lister på grunn av et sterkt innslag av «halvmarxister». Det må vel være «den grønne sosialisme» som har forskreket artikkelforfatteren, men såvidt jeg kan se representerer den slett ingen marxisme, men mere en slags sosialisme av samme art som NS i sin tid sto for, en nasjonal sådan.

Så i og for seg kunne jeg godt som et motforeslag anbefale å stemme på Senterpartiet både i by og på land, og aller helst Hedmark. Når jeg imidlertid foreløpig iallfall ikke vil gjøre det, så er det fordi jeg håper og tror at det innen valget vil by seg et annet og bedre alternativ.

Churchill og molboene

En dag Churchill spaserte langs bryggene, oppdaget han noen molboer som sto og stirret utover sjøen. Churchill som ikke kunne fordra molboer, fikk lyst til å gjøre dem en skøyerstrek. Han listet seg inn på dem og puffet dem utfor bryggekannten. Han frydet seg da han så hvordan de kjempet og kavet for å holde seg flytende. Først da molboene var i ferd med å gå til bunns, kastet han ut et tau slik at de kunne klatre opp på bryggekannten.

Straks molboene kjente fast grunn under føttene, la de seg på kne for Churchill og takket ham for redningen. «Du har reddet livet vårt» ropte de med jublende stemmer. «Uten din hjelp i nødens stund hadde vi druk-

net. Vi ville vært redningsløst fortapt uten deg. Som takk for din edle gjerning skal vi reise et praktfullt monument til din ære».

Churchill hadde vanskelig for å skjule et bredt flir. Men han klarte å holde seg alvorlig, og han takket mol-

AV OLE NILSEN

boene for den store æresbevisning de ville hedre ham med.

Jeg kan ikke unngå å tenke på denne molbohistorien når jeg leser om Churchillmonumentet som skal reises i Oslo. Churchill skal — ufattelig nok — bli hedret fordi han reddet Norge ut av en katastrofe vi aldri ville ha opplevd hvis ikke han hadde styrtet oss ut i den.

Det var nemlig Churchill som bragte katastrofen over Norge. Han klekket ut planen om å ofre vårt land til tyskerne. Vinteren 1940 hadde Hitler ingen interesse av å utvide krigen til Skandinavia. Han ønsket først og fremst å konsentrere størst mulig styrke på vestfronten, med henblikk på den tyske vår-offensiv. Han ønsket ikke å spre sine styrker på flere fronter på det daværende tidspunkt.

Churchill derimot hadde all mulig interesse av å opprette en ny front. Det ville være fordelaktig for de allierte om de kunne tvinge Hitler til å spre sine styrker. Et at Churchills ønskemål var

å engasjere tyskerne militært i Norge. En regulær krig mellom Norge og Tyskland ville passet meget godt for Churchill. Hvis det ønsket gikk i oppfyllelse, ville minst en kvart million tyske soldater bli bundet på norsk jord — med det resultat at Hitlers styrker i vest ble tilsvarende svekket. Churchill trodde at England og Frankrike da kunne motstå den ventede og fryktede tyske offensiv i vest. — Å ofre Norge til tyskerne var simpelthen redningen for de allierte. Og hvorfor skulle Churchill ta hensyn til Norge? I hans øyne var nordmenn bare noen dumme molboer som simpelthen hadde godt av å bli puffet utfor bryggekannten.

Karakteristisk for Churchills forakt for Norge og Nordmenn var det hånlige dekknavn han anvendte på sine skurkestreker mot vårt land. Operasjon WILFRED kalte han mineutleggingen i norske farvann. Navnet WILFRED er ikke så uskyldig som en skulle tro. I denne forbindelse har det omtrent samme betydning som BLOMSTER-OLE.

Som ventelig kunne være ble Churchills djevelske plan varmt støttet av franske politikere (jfr. statsminister Paul Reynauds memoarer). Og det ble besluttet å provosere tyskerne til landgang i Norge. Som kjent lyktes dette over all forventning

(Forts. side 6)

Nordmennene takket ham fordi han reddet dem fra den ulykken han selv hadde bragt dem i.

DEBATTSIDENE

Norsk nasjonalisme i våre tider: Quo vadis?

EN OMFATTENDE OG KONTINUERLIG REVURDERING SYNES NØDVENDIG

HELHETSSYN KONTRA SEKTOR-TENKNINK

En nasjons og den medlemmers liv utgjør en helhet. I lys av den totale helhet må enkeltenomener og tiltak vurderes. Vi stiller da likevel opp en rekke **områder** eller **sider** ved menneskenes liv innenfor helhetens ramme. Vi taler om utdanning og skoleverk, om privat økonomi, om samfunnsøkonomi, vitenskap og forskning, kultur og kunst, idrett og helsevesen, politi og rettsvesen — osv. Det burde imidlertid være selvsagt at de personer som tar seg rett til å si noe i det hele tatt om samfunn og politikk, er avansert nok til å se det omfattende vekselspill der er mellom de ulike sider ved samfunnets og samfunnsmedlemmenes liv og adferd. I enhver sak må man vurdere «detaljene» og «sidene» på basis av deres vekselvirkning på hverandre. De politiske tiltak er å betrakte som redskap for ett eller annet formål man ønsker å fremme. Da sier det seg selv at det er utilgivelig overflattisk å vurdere tiltakene, redskapene, uten å trekke inn en vurdering av målet. Ett og samme redskap kan tjene høyst ulike formål.

Ved å gjøre vurderingen så omfattende, vanskeliggjøres den. En rasjonelt akseptabel drøfting vil bli sterkt avhengig av de deltakende personers allsidige kunnskaper og trening i å operere med mange variabler i ens tenkning. Det sier seg selv at det ville ha vært langt enklere om man kunne drøfte de enkelte detaljer **per se**, slik tradisjonen i vår spesialiseringens tid har vært. Men det skulle synes klart at den tradisjonelle oppsplittingen og sektor-tenkningen ikke lenger kan frambringe eksperter eller ekspert-løsninger som hamler opp med vår

moderne tids omseggripende problemer. Helhetsvurderingene mangler hele tiden — og denne mangel gjør de enkelte del-løsninger til en karikatur av hva som var til-siktet, hvis vi da forutsetter at det tilsiktede var et godt formål.

MICRO-PLAN KONTRA MACRO-PLAN I ENS TENKNING

De personer som sitter i ansvarlige stillinger eller verv med det formål å varetta det hele samfunns interesser, tenker og resonnerer så ofte på kommunal-politisk nivå. På vestlige områder er igjen dette kommunalpolitisk nivå så å si identisk med det nivå som er så naturlig for det enkelte privatmenneske i dets familie-situasjon. For en privat person vil f.eks. en pengeinntekt være en reell inntekt som er likeverdig med den mengde varer eller tjenester som kan kjøpes for den aktuelle inntekt. Det totale samfunns rikdom eller fattigdom veksler derimot **ikke**, bare i og ved det at penger eller realverdier skifter eiermenn. Økning av den totale mengde livsnødvendige varer, eller kvalitetsforbedring av disse varer og realverdier for øvrig, det øker samfunnets rikdom. Forbruk eller verdiforringelse av realverdiene reduserer rikdommen. Det vil selvfølgelig ikke si at livsnødvendig forbruk skal reduseres eller motvirkes. Men micro-planets økonomiske tenkning må ikke anvendes hvor macro-planets tenkning er ufravikelig nødvendig: på fellesanliggenders område.

Etterkrigstidens «micro-politikere» har mer og mer kjørt i grøften hvert eneste område av nasjonens liv. Denne grøfteskjøringen er det som i dag stort sett må forbindes med begrepene «norsk sosialisme» og «norsk sosial-demokrati». De såkalte «borgerlige» partier og menn har tydelig nok vært for mentalt uformuende til å kunne stille opp et brukbart alternativ til AP's skakk-kjøring av samfunnet. Det allerede fra før så skyhøye norske statsbudsjett har f.eks. aldri steget så mye pr. år som under Borten-regjeringen, selv om denne regjering og dens støttespillere kalte seg «ikke-sosialistiske». Vi bør kunne trekke den konklusjon at det betyr mindre **hvem** som har makt og

hvem som styrer, det betyr mer hva som faktisk blir gjort.

HAR NORSK NASJONALISME NOEN OPPGAVE?

En norsk nasjonalisme kan umulig ha noensomhelst

Av Kåre Kahrsberg
alias «Litteratus»

oppgave hvis den ikke kan makte hva de nåværende «borgerlige partier» **ikke** har maktet — og sannsynligvis heller aldri vil **kunne** makte: å stille opp et fornuftens sunne alternativ som «bryter staven over» såvel sosialistisk som borgerlig etterkrigs-politikk. Det må etableres et parti som på de vesentligste områder er annerledes enn de partier vi ser i dag, et parti som tar opp konkurransen om velgernes tillit på totalt annerledes premisser enn hva som nå er å observere for enhver som observerer fra et punkt hvor **helheten** er synlig.

Vesentlig er det at vi må makte å frambringe en ung elite med allsidige kunnskaper og trening i å tenkte, vurdere og drøfte på et avansert helhetens macro-plan. På ett eller annet vis må vi få etablert en politisk lederskole av høy standard. Det er nemlig først når vi kan

presentere et tillitsverdig alternativ til dagens styre av utallige små, grå plassmanns-sjeler — at vi har noe i norsk politikk å gjøre. Det er **ikke** et nytt «fører-prinsipp» vi kan eller bør basere oss på. Den epoken må nå være forbi. Det er ikke «en sterk mann» som er løsenet. Vi trenger derimot **mange** dyktige ledere som har evnen til å samarbeide i team. Hvem av dem som formelt har ledelsen, vil da spille mindre rolle. Arbeidet må kunne gå videre uforstyrret under en ny formell leder — om den forrige av en eller annen grunn faller fra. Dette synes meg å være det eneste brukbare alternativ til dagens kvalmende foreteelser i norsk politikk: person- og prestisje-kamp, intrigering, provokasjon, løgn og demokratisk popularitetsjegeri og makt-brunst.

Mange av oss nasjonalister ble i sin til slutt til livsvarige medlemmer av den «orden» som skulle være synde-bukk og bære det norske sosialdemokratis mange og store synder på våre skuldre — i stedfortredende lidelse. — Vi har fått se i etterkrigstiden en velstands-økning som synes å gå på helsen løs for dem som har oppnådd «høyeste levestandard». Men politisk kan vi neppe hevde å ha fått se noe annet enn at det norske sam-

funn jevnt og sikkert har gått nedover bakke. Med økende fart går vårt samfunn nedover i retning av det bunn-nivå hvorfra ingen forsvarsmidler, militære eller mentale, vil kunne avverge tilintetgjørelsen når et alvorlig ment forsøk på det sluttelig innledes av krefter utenfor eller innenfor landets grenser.

Vi kan umulig vite om vi kan makte å forhindre samfunnets fullstendige forsøpling og ødeleggelse, om vi kan makte å gjenreise det etter så mange års vanstyre. Men vi kan vel vanskelig leve med oss selv om vi ikke i det minste gjør hva vi kan.

VI STARTER I KONKURRANSEN MED HANDICAP

Vi møter med mange og store handicap. Det verste av dem ble forårsaket av at det lyktes våre uhederlige fiender, ved hjelp av gemene løgner og bakvaskelser, ved å misbruke rettsvesenet og historieskrivningen som partipolitiske virkemidler, å forurense vårt sosiale om-dømme. Belastningen av dette søkes også overført på den yngre garde av nasjonalister.

Et annet alvorlig handicap synes **det** å være at vi står splittet i så mange inbyrdes

(Forts. side 7)

Høstens kommune og fylkesvalg

HVORDAN STEMME VI?

I nr. 7 ber Arild oss om å stemme på Det nye Folkepartiet, DNF (det riktige navnet er Det Nye dusteForbundet).

Jeg vil ta sterk avstand fra slikt tull!

Vi bør huske på at da SV fikk valgt inn Hansen og Kvanmo på Stortinget var nettopp DNF det som stod først på skansen for å hogge oss i ryggen. Det gjaldt å mæle sin egen lille kake, uansett om man tro på forsvarsløse. Les «Fævennen», dusteforbundets og Sørlandets største avis!

Samtidig vil jeg nevne et annet parti som jeg til og med har stemt på, Kristelig Folkeparti.

Som vi vet fulgte Kvanmo i Jesus spor som en barmhjertig samaritan. Det var den samme type handling

som Hiltgunn Zassenhaus fikk St. Olavs ordenen for.

Da framstod som Jesu stedfortreder Kåre Kristiansen. Han forkynte at «lands- svikdomte» ikke var verdige til å komme på Stortin-

AV ANDERS

get. Siden vi bare lever en gang har stedfortrederens dom evig gyldighet.

Men når vi ikke er verdige nok til å komme på Stortinget, så kan vi da umulig være verdige nok til å ta del i Guds rike.

Eller mener noen kristen person at Stortingets verdighet står over Guds?

På Østfronten falt mange kristne. Hverken de eller vi som ennå lever behøver nå å vente på han som skal

komme igjen for å dømme levende og døde. Den jobben har Kåre Kristiansen og Kristelig Folkeparti påtatt seg når det gjelder oss. De vil ha sikkerhet for at Jesus ikke kommer til å gjøre den samme tabben som Sosialistisk Valgforbund gjorde.

Dette til orientering for de som tenker å stemme på Kristelig Folkeparti. Og for øvrig like kristne partier.

For min del er det revnende likegyldig hva folk vil stemme på. Den siste rest av demokrati er fratatt oss. Før kunne vi stemme på personer. Nå på partiet. Som i Sovjet og DDR.

Uansett herr redaktør, vi må ikke bli bedt om å stemme på partier som med glede dolker oss i ryggen. Da er det bedre å være rød enn død!

Enkelt-ekspertenes løsninger kan ikke hamle opp med vår tids problemer.

Frontkjempersnytt

VÅRE FALNE

Flere ganger i året kommer det forspørsel etter forskjellige data over våre falne. Først og fremst er det døtre og sønner hvis mødre ikke har fortalt noe om fars forhold. Når de nu er kommet opp i en alder med mer interesse for hvem de egentlig er, mener familien at de er voksne nok til å bli orientert, og etter noe søken finner de frem til oss. Selvfølgelig vil de særlig vite mest mulig om faren, og hvor han ligger begravet, men de fleste er også meget oppsatt på å få rede på hvorledes fars venner egentlig er. Enkelte kommer igjen og igjen med nye spørsmål.

Vårt arkiv omfatter mer enn 700. For de fleste forefinnes omfattende data og fotografi.

FRONTKJEMPER-PROGRAMMET I RADIOEN

For ca. 10 år siden foranlediget Universitetet i samarbeide med Norsk Rikskringkasting at en rekke frontkjempere ble intervjuet, for at et «Historisk opptaksarkiv» skulle kunne oppbevares fra dette interessante kapittel av Norges historien. Steinar Brauteset ble satt på oppgaven og han reiste sydover, kvsten rundt, med sitt utstyr. Etter opptak ga nuværende Kringkastingssjef Torolf Elster hver enkelt en grei skriftlig erklæring om bruken.

Høsten 1969 ble det, som et ledd i serien «25 år etter», laget en sammenstilling av 4 intervjuer. Programmet fikk korte innledende og avsluttende kommentarer av Brauteset og en fortale av Magne Skodvin. Da de 4 fikk forespørselen om tillatelse til bruk av utdrag, ba de om å få kjennskap til kommentarer og fortalles ordlyd og utdragenes sammensetning.

Efter at dette var etterkommet, ble det sendt inn begrunnet ønske om at Magne Skodvins fremstilling måtte endres, fordi den fortegnet bildet. Efter press ble en mer kortfattet fortale godtatt. En av frontkjemperne ønsket ikke å delta og fordi hans del ble fjernet, fikk programmet, på to steder, noe «hakkete» form.

Programmet ble sendt 2 ganger med et år mellom. 1. gang desverre samtidig med et TV-program alle nordmenn var blitt svært opptatt av. Siste gang noe sent om aftenen. Det beskjeftiget seg med hvorfor vedkommende hadde meldt seg til frivillig kampinnsats mot bolsjevismen, tok med noe om utdanning, men vesentlig handlet det om frontinnsatsen. Selvfølgelig ble ikke alt slik vi ønsket å ha det, men fullt akseptabelt og det har senere vist seg å være en nyttig utsendelse.

De 3 hadde deltatt på helt forskjellige frontavsnitt. A kjempet i Den norske Legions stillinger ved Leninograd, B nede ved Svartehavet og i Kaukasus. Senere — Kjempet han seg fri, sammen med andre, — under tilbaketrekningen fra Sovjetisk innringning. C deltok i tilbaketrekningen opp gjennom Italia. Skildringene gir et meget realistisk bilde av krigens gru og hvilke kolossale påkjenninger det blir krevet av den enkelte.

Godt over ett tusen nordmenn ble igjen på slagmarkene. De falt i bevisstheden om å gagne sitt land, men har foreløpig fått benevnelsen svikere. Men selv programlederen mente at historien om deres innsats ennå ikke var ferdigskrevet.

Vår kjære «Mariane» synses som avslutning.

Opptaket skaffes mot at vedkommende betaler omkostningene ved avkopiering av lydbandet. Det har en varighet av 60 min. og 15 sek. Og skal kjøres med hastighet 3 3/4 "/s.

FILATELI

Vi omtalte i avisens nr. 3 den meget interessante stensilerte trykksak «Post under tysk okkupasjon av Norge 1940—45», og oppga adressen på ham som lavet den. Han fikk så mange henvendelser etter dette, at han oppsøkte oss for å spørre hvilken kjempeorganisasjon vi representerte. Det ble nødvendig med et nytt opplag.

Som før nevnt inneholder samlingen den beste oversikt

Nordens...

(forts. fra side 2)

jende og plyndrende trængte dybt ind i landet, helt til Aabo.

Af kampenes udfald ahang hele Finlands fremtids-skæbne — og i nogen grad Nordens. Havde de moskovitiske, halvasiatisk stor-fyrster sejret, da var landet blevet et græsk-katolsk stor-godsejerland med sine poper og sine løgkuplede byzantiske kirker, sit slaviske dobbeltkors og sine klostre overalt i landet. Nu blev Finland romersk-katolsk og senere luthersk land i modsætning til de baltiske lande, et bondefrihedsland, og den nordiske retsbevidsthed fik et stærkt tag i den finlandske befolkning. (Betegnelsen **finlandsk** anbefales til brug overalt, hvor der er tale om Finlands befolkning i almindelighed, uanset om der er **finlandssvensk** og taler svensk, eller den er **finsk** og taler finsk-ugrisk. — Ved at benytte den eller gængse betegnelse **finsk** om hele folket lader man de svensktalende ude af betragtning, skønt disse udgør en tiendedel af folket og har haft den største kulturelle betydning især for folkets tilknytning til Norden.) Nordisk politisk frihed i stænderrigsdagenes form kom til at blive en magtfaktor i folkets udvikling og opdragelse. Det blev et folkeoplysningens og folkehøjskolernes land. Med rette er det om svenskernes gerning i øst sagt, at det er den største, dybest virkende kulturbedrift, som er øvet af et nordisk folk overfor et ikke-nordisk.

Om nordisk landnam i vest fortæles i en senere artikel.

Objektivitet...

(forts. fra side 3)

1: Les om Goebbels, lederen for den politiske propaganda i Nazi-Tyskland...
2: Hvordan prøvde skolene i Nazi-Tyskland å drive propaganda for elevene...?
«Kommunikasjon» heter et kapittel.

SI DIN MENING I FOLK OG LAND

vi har sett over de forskjellige frivilligavdelingers forflytninger under krigen og godt kartmaterieil.

nytt fra

INSTITUTT FOR NORSK OKKUPASJONSHISTORIE

Til medlemmer av Forbundet og Instituttet samt 1975 medlemmer av INO, er sendt følgende innkallelse:

Herved tillater vi oss å innkalle til årsmøte
lørdag 24. mai kl. 11,00
i INO's lokaler
Enerhaugplassen 4
(nederst i Smedgt.), Oslo 6.

Til behandling foreligger følgende poster, som er fastlagt i vedtektene:

- Valg av møteleder
- Instituttets årsberetning
- Revidert regnskap — revisors beretning
- Fastsettelse av årskontingent

- Neste års budsjett — forslag fra styret
- Valg av formann, styremedlemmer og varamenn
- Valg av valgkomite
- Valg av revisor

Alle som før møtet har betalt kontingent til INO for 1975, har adgang og stemmerett. Bidragsyttere som ikke er medlemmer, er velkomne på møtet, men har ikke stemmerett.

Det blir anledning til å få kjøpt en varmrett og noe å drikke.

Hjertelig velkommen!
25. april 1975

Vennlig hilsen
Kåre Haugerud
formann

I underavsnittet «Gjensidig kommunikasjon» finner man et bilde fra partidagen i Nürnberg med følgende billedtekst:

«Her er ikke store muligheter for protest og diskusjon. Folks tanker skal bli like ensrettede som uniformene og geleddene. Osv.»

Kap 6. heter Påvirkning. Her er det 6 spørsmål. Nemlig: Les om Adolf Eichmann. Osv. Sp. 2: Les om dommene i Nürnberg.

Boken avsluttes med «Rapport fra Hiroshima» og spørsmål i denne forbindelse.

Alle definisjoner, spørsmål og litteraturhenvisninger leder isamme retning.

Et eksempel på hva forfatteren regner som sakelig opplysning:

Nøytral: Upartisk, ubundet, som står over eller utenfor partier og stridigheter. Mye brukt om land som står utenfor militæralliansene. Følgende vesteuropeiske land er f.eks. ikke NATO-medlemmer og dermed nøytrale i den sammenheng:

Sverige, Finland, Sveits og Østerrike.

Om rasediskriminering får vi også vite at «slik politikk er vanlig i sørstatene i USA og i Sør-Afrika idag».

Sant eller usant. Det er ikke det man skal diskutere. Men er boken objektiv lesning for skolebarn i en læresituasjon. Eller er det grov, ensidig propaganda?

Hva er i tilfelle hensikten med denne propagandaen. For å bruke forfatterens ord:

«Hvem har nytte av den»? Forfatteren? Hans navn nevnte jeg visst ikke innledningsvis: Theo Koritzinsky.

Knut

Churchill...

(forts. fra side 4)

etter at allierte krigsskip hadde lagt ut miner flere steder på norskekysten. Norge ble kynisk ofret, og folket måtte oppleve den tyske okkupasjon med alle dens ulykker og lidelser. Men Churchill var strålende fornøyd. Skurkestrekene mot Norge ble en knallsuksess for ham.

Ufattelig er det at så mange fremtredende nordmenn ønsker å reise et **hedersmonument** over en djevel som Churchill. Forstår de ikke at det var Churchill som styrtet dem ut i ulykken? — utfor bryggekannten hadde jeg nær sagt.

HUMØR-sveiten

Den israelske regjering satt sammen i alvorlig møte. Krigene mot araberne har ikke gitt de forventede resultater og økonomien er ikke helt god. Tvert imot den er prekær. Finansministeren legger frem sin plan:

— Jeg ser ingen annen utvei enn å erklære USA krig. Naturligvis taper vi, men så kommer amerikanerne til å gi oss kreditt slik at vi kan bygge opp landet igjen. Og da kommer vi til å få det like godt som tyskerne.

Alle ministrene syntes det var en god plan — bare forsvarsministeren hadde visse betenkeligheter, og spurte:

— Men hva skal vi gjøre dersom vi vinner?

Norsk nasjonalisme -

(forts. fra side 5)

uenige grupper og fraksjoner. Ut fra en teoretisk resonering synes det likevel mulig å forvandle det sistnevnte handicap til en styrke: det skulle kunne gi oss en vid kontaktflate utad mot de andre samfunnsgrupper. Vi kom inn i den nasjonalistiske bevegelse med høyst ulik bakgrunn. Det skulle kunne gi oss mulighet for å påvirke utad over en bred front. De lange frontlinjer gjennom et høyst vekslende terreng skulle ikke være noen dårlig strategisk situasjon i en kamp av den aktuelle type.

Innad må våre ulike fraksjoner lære å tåle hverandre og dra i samme retning. Det kan best skje ved at vi stiller i sentrum det som binder oss sammen — gjør dette så vesentlig at det vi forblir uenige om, ikke må kunne sette samholdet i fare. Men kanskje vel så viktig er det at vi viser intellektuell redelighet, ikke går til angrep på en annen fraksjons ideologi og meninger enda vi ikke kjenner nevneverdig til det vi angriper.

«FELLESNYTTEN FORAN EGENNYTTEN»

Vidkun Quislings berømte ord om «fellesnyttens foran egennyttens» har sin evige gyldighet så lenge det eksisterer menneskesamfunn. Å forstå dette, og praktisere det, må være et kjennetegn på en god nasjonal politikk, som det er et kjennetegn på respektabel enkeltmanns-atferd. Quislings ord går imidlertid ikke bare på enkeltmenneskenes aktiviteter som privatpersoner, men også på tiltak i statlig regi. Eller vice versa. Hva og hvor mye som bør tas hånd om av statsadministrasjonen direkte, hva som bare bør kontrolleres av staten — og hva som mer fritt bør overlates til det enkelte samfunnsmedlem, alt dette må være praktiske spørsmål om hensiktsmessighet under den felles målsetting Quislings ord antyder: fellesnyttens foran.

Vi må avvise marxismen, men vi kan aldri avvise visse elementer i den sosialisme som eksisterte før Karl Marx kom inn i bildet. Quislings ord om fellesnyttens hører til her. Karl Marx hadde den selvovervurderende frekkhet å kalle den andre form for sosialisme for «utopisk». Mer og mer må det bli klart, at det urealistiske tvert imot består i å tro, som våre dagers norske marxis-

tiske sosialister, at fellesnyttens automatisk vil prioriteres i alt hva staten, i betydningen administrasjonen, driver. Det er ikke vanskelig å finne grove utskielser her. Men vi kan heller ikke påstå at det er unødvendig, til en viss grad, å sette restriksjoner for «det fri initiativ» utfoldelse — ved hjelp av vår lovgivning: det må ikke mer tillates at en privat bedrift tilsidesetter fellesnyttens, våre fellesinteresser, våre fellesgoder.

På den ene siden kan vi altså kritisere våre nåværende myndigheter for at deres lovgivning er blitt for restriktiv: vi har fått et irriterende barnepike-system som ødelegger vår trivsel. På den annen side finnes det vide felter hvor lovgivningen ikke er restriktiv nok. Privat ignorering av våre fellesinteresser aksentuertes ved den underbemanning politiet må arbeide under. Fartsbøllene setter våre barns liv i fare.

Det som drives i statlig regi, og som lenge tradisjonelt har vært drevet slik, kan ofte få en slik praktisk utforming og gis slike regler og prinsipper at fellesinteressene her tilsidesettes i langt sterkere grad enn hva tilfellet kan bli en privat bedrift eller et privat tiltak.

Statlig drift kontra privat må være et prioriterings-spørsmål og et spørsmål om den enkelte persons ansvarlige livsinnstilling: En person som lar sine egne private interesser dominere selv på bekostning av viktige fellesinteresser, vil praktisere sine uvaner enten han/hun arbeider i en privat bedrift eller i en statsinstitusjon. Men på visse områder skulle det synes rimelig om staten tok langt hardere i tøylene enn hva vi nå ser. På langt flere områder burde tøylene bli slakkere. Det er en irriterende sosialistisk uskikk å overføre bestemmelsesrett fra privatpersonen til de offentlige forvaltningsorganer — uten at noen fornuftige hensyn til fellesnyttens skulle tilsi dette.

SAMLER

interessert i å kjøpe uniforms-effekter, boken «Legionsminner» samt eksemplarer av Munin og lignende publikasjoner.

Eksp. anv.

DE FORMALISTISKE VURDERINGER HOLDER IKKE

Framfor alt må det være en nasjonalists plikt å motarbeide dette at vi skal ha, eller få, politiske ledere som breker som George Orwells sauer («Animal Farm»): «Two feet bad, four feet good!» Anvendt på det aktuelle tema: «Offentlig drift dårlig, privat drift god!» — eller det samme i omvendt orden.

Av vesentlig betydning blir den enkelte persons innstilling til ansvaret for fellesnyttens. Særlig må det være viktig at ledere og funksjonærer i offentlige, stats-, fylkes- eller kommunalt drevne tiltak skjønner og praktiserer fyndordet om fellesnyttens foran egennyttens. Det er i dag på ingen måte tilfelle. Disse personer, som skjønner sine verv så dårlig, er blitt plasserte som «dalere» til tross for at Vårherre har slått dem til «skillinger». De ville riktignok skeie ut, så langt de rakk, også om de arbeidet i en privat bedrift, men for tiden er mulighetene for utskielser langt mindre i det private næringsliv. Det skulle bli litt av en folkevandring den dag de mange tusen små mennesker måtte forlate deres store offentlige stillinger og begi seg over til det private næringsliv for nyttig arbeid.

Men la oss på den andre siden også huske at nye og bedre samfunnsforhold ikke uten videre skapes bare i og ved det at «vi» overtar makt og ansvar. En bedring vil først og fremst bero på at vi også har en god og hensiktsmessig politikk å by — og dyktige ledere til å fremme den. Det vil spørres etter innsikt, ikke minst i de sosiologisk-psykologiske mekanismer.

ÖNSKAS KÖPA

Stuga, torp eller mindre gård i södra Norge.
15.000 svenska kronor kontant.

SVAR TILL:

N. R. P. (Privat) Box 162
152 01 STRÄNGNÄS/
SVERIGE

KAMERATKLUBBEN

minner om sine møter den annen tirsdag i hver måned. Neste sammenkomst finner sted

tirsdag den 10. juni

i lokalene på Enerhaugplassen 4 (inngang fra Smedgaten). Fremmøte klokken 19.00. Kåserier, hyggelig samvær. Vel møtt!

FRA

BOKTJENESTENS LITTERATURLISTE

Georg Lincoln Rockwell:

White Power. Amerikaneren Rockwell var den første til å organisere en Hitler-tro NS-bevegelse etter krigen. Hans bok, White Power, er blitt kalt «Det tredje bind» av «Mein Kampf». Når man har lest den, forstår man lett hvorfor Rockwell ble skutt.

482 s. ill., ppb., kr. 35,—.

Helmut Damerau (red.):

Deutsches Soldatenjahrbuch 1975. Ny årgang av et anerkjent og imponerende bokverk, som blir bedre fra år til år. I lettfattelig tekst og med massevis av bilder i svart/hvitt og farver presenteres her det beste i tysk «Soldatentum» og militærtradisjon. 432 s., innb. kr. 65,—.

Olaus Ulven:

Lange skygger. En «landssviker» forteller om sine egne opplevelser i krig og fred — fra «mobiliseringen» i 1940 til innesperringen i norsk konsentrasjonsleir i 1945. 128 s. hft. kr. 5,—.

Finn Kjelstrup:

Den norske kapitulasjon og krigsføringsproblemet 1940—1945. Kort og lettfattelig oversikt over et omstridt kapittel i Norges nyere historie. Med dokumentanhang. 64 s. hft. kr. 10,—.

Adolf Hitler:

Min Kamp (i 2 bind). Den meget omstridte bok av Det tredje rikets fører foreligger nu i ny dansk oversettelse. Tils. 460 s., ppb., kr. 35,—.

Chris Ellis:

German Military Combat Dress 1939—45. Alt man trenger vite om Wehrmachts uniformer, bransjemerker, gradtegn o. l. med et kort tillegg om medaljer og infanteriets håndvåpen. Gjennomillustrert i svart/hvitt og farger. 88 s. innb. kr. 32,—.

R. J. Bender:

The Hitler Albums. Et praktverk i storformat. Billedberetning om Mussolinis statsbesøk i Tyskland i september 1937. Velegnet som gavebok. 144 s. innb. kr. 70,—.

Fosten & Marrion:

Waffen-SS, its uniforms, insignia and equipment. En håndbok med masser av illustrasjoner i farger og svart/hvitt. flott utstyrt og trykt på kunsttrykkpapi. 112 s. innb. kr. 32,—.

Ralph Hewins:

Quisling, profet uten ære. En kjent engelsk historikers arbeid for å sette tingene på sin rette plass. Ytterligere presentasjon unødvendig for norske lesere. Illustrert. 408 s. ppb. kr. 20.00.

Toliver/Constable:

Holt Hartmann vom Himmel! Beretningen om verdenshistoriens største krigsflyver, Erich Hartmann, mannen som oppnådde 352 luftseire under Den 2. verdenskrig. Etter 11 år i russisk fangenskap, vendte han tilbake til Tyskland for å bli kommandør for det nyopprettede Luftwaffes første jetjageravdeling. Spennende lesning. 334 s., ill., innb. kr. 54,—.

ET BEGRENSET ANTALL BØKER

fra Logos Forlag (etter krigen) kan enda skaffes:

«Grunlovsbrudd og rettsoppgjør» av Bjørn Vardaas kr. 15,—
«Rettsliv og rettsstat» av Bjørn Vardaas » 10,—
«Mens vi venter på § 100» av Toralf Fanebust .. » 2,50
«Logos», et minitidsskrift av Toralf Fanebust » 2,50
«Trollspeilet» av Einarson (flere nr.) » 2,50
«Vi diskuterer» av Ingvald Førre » 10,—
«Til mentalundersøkelse» av B. D. Brochmann » 20,—

Send bestilling til: Det Frie Samfunn, Postboks 156, 2401 ELVERUM

USA og Sovjet...

(forts. fra side 1)

Europas finanskrefter. Blant deltagerne på den siste Bilderberg-konferansen, som fant sted i april 1974 på et av Rothschild-godsene i Frankrike, finner vi ifølge Washington Observer disse representantene fra Norge:

Leif Hoegh, Shipowner
Ole Myrvoll, Member of Parliament
Otto Grieg Tiedemand, Shopowner

En annen forfatter, W. Cleon Skousen, som også har befattet seg med denne siden av politikken, hevder at Bilderbergerne sammen med den pro-kommunistiske Pugwash-gruppen hører til de iherdigste støttespillere for en hemmelig verdensregjering.

Og selvsagt er Kissinger alltid å finne der hvor det gjelder å fremme «The Eastern Establishment»s sak og syn. Ifølge ham er det ikke lenger et spørsmål om vi skal få en verdensregjering eller ikke, men om vi skal få det uten krig. Iallfall «er det ikke for tidlig å forberede seg på dette skritt utover nasjonalstaten», heter det i Congressional Record for 4. august 1971.

Et mål, som lyder ganske fantastisk, men som likevel er et helt konkret siktepunkt for «The Eastern Establishment», er at USA og Sovjetunionen skal slås sammen (The USA and the Sovjet Union must be amalgamated). Dette harmonerer jo mer eller mindre med parolen om «En verden», som er blitt fulgt av de fleste amerikanske presidenter siden Roosevelt.

En av hovedoppgavene for Bilderbergerne og Pugwash-konferansen, hvor Kissinger ofte deltar, er det å skaffe penger til kommunistiske regjeringer verden over, (ved gunstige lån eller andre transaksjoner), slik at disse regimer kan overvinne sine økonomiske vanskeligheter.

Da det republikanske konventet i Miami valgte Richard Nixon til presidentkandidat i 1968, var Kissinger Amerikas mest skuffede menneske. Nixon var kjent som en formidabel antikommunist, og han lovet de amerikanske velgerne at når det gjalt antikommunisme, skulle han ikke la seg slå av noen. Han gikk inn for å sikre amerikansk strategisk overlegenhet overfor Sovjetunionen, og motsatte seg kraftig at USA skulle redde Kremregimet ved å selge korn til russerne. «Er det

LIVAKTIG UNDERVISNING

En meget progressiv professor i «seksualvitenskap» ved Vincennes universitetet i Paris har drevet det nokså langt innen faget «humanistisk seksologi». Det fortelles at han under sine forelesninger har aktivisert studentene slik at de kunne beføle hverandre, og da helst med oppkneppede bluser og bukser. Men selv i Frankrike er dette tydeligvis å gå over streken idet departementet har nu satt igang granskning av forholdet.

★

SJAEN AV PERSIA

har som kjent nok av penger og bruker dem blant annet til å skaffe sine soldater det best tenkelige utstyr. Resultatet er at Iran fremtrer som en lokal supermakt i Midtøsten. Men nu er sjaen sint fordi britene har levert 800 «Chieftain»-stridsvogner, som ikke holder mål. Ifølge iranske panseroffiserer er vognene utstyrt med mindreverdige og altfor svake motorer. Sjaen vil derfor ha en klekkelig «erstatning» fra England eller helst få hele ordren strøket, slik at han isteden kan kjøpe «Leopard»-stridsvogner fra Vest-Tyskland.

vår sak å løse deres problemer for at kommunismen skal ta seg bedre ut? spurte han retorisk.

Hva denne kontroversielle holdning til Amerikas virkelige makthavere skulle komme til å resultere i for Nixon som president, er idag bare så altfor godt kjent. Men det kan vel regnes med at det siste avsnittet om Watergate-skandalen ikke er skrevet ennå.

Kissinger legemliggjør et politisk program. Det er ikke en enkelt persons private program, men opplegget til en mektig gruppe, som benytter det oppskrytte «geniet» fra Tyskland for å fremme sin spesielle politikk. Om denne politikk i siste omgang harmonerer med De forente staters livsinteresser eller om den — slik Kissingers kritikere hevder — vil få skjebnesvangre følger for både USA og hele vesten forøvrig, er et spørsmål det amerikanske folk selv må ta stilling til gjennom sine valgte representanter.

SPANIA SOM NATO-MEDLEM?

Utviklingen i Portugal har aktualisert spansk medlemskap i NATO. Hvis Portugal faller fra, skriver den spanske avisen ABC, kan Spania på en ypperlig måte fylle plassen. Det tror vi så gjerne — spørsmålet er vel bare hva Norge og andre «progressive» stater vil si om «fascister» i alliansen. De har jo tydelig sagt fra om dette før, og det virker ikke som om mentaliteten har endret seg særlig. Snarere tvertom. Det er nok langt gildere med kommunistiske portugisere i pakten, da er man sikker på at alt virker som det skal.

★

TYSK I VINDEN IGJEN

I England har tysk fortrenget fransk som det tradisjonelt viktigste fremmede sprog, og det vinner stadig nytt terreng. Over 45 prosent av alle høyere skoler i England gir undervisning i tysk, og tysklærernes forening i England og Wales teller over 3000 medlemmer. Ellers kommer tyskens nye posisjon godt frem i BBC's nye «multi-media-sprogkursus», som har pågått en tid. Dette kurset, som er en kombinasjon av fjernsyn, radio, lærebok og grammofoonplate, startet med tysk som første post på programmet. Etter hva vi leser er utviklingen tilsvarende i mange andre land. Det er bare i Norge at tysktimen reduseres og tysken som sprog settes på den «valgfrie» hyllen sammen med nengersproget svahili.

★

GRUNNEN TIL AT KOMMUNISTENE VINNER

Det er mange som med rette har undret seg over hvordan et så absurd evangelium som det kommunistiske har kunnet få slik utbredelse. Således også Christopher Jolin, som i «Vänstervridningen» har forsøkt seg på en forklaring. Den lyder slik: «Kommunismen, maskert som progressiv radikalisme, vinner derfor mer og mer terreng, takket være kommunistisk infiltrasjon i massemediene. Mens kommunistenes kritikere, i den utstrekning de våger å stikke seg frem, oftere utpekes som gale, «brutale maktmenn» og «fascister», hvilket skremmer dem bort.»

HITLER-TYSKLAND BEDRE OG BEDRE

Vi har gjentagne ganger kunnet vise til uttalelser fra ymse hold, der det fremgår at Hitler-Tyskland ikke lenger er det verste man kan forestille seg. Og det vil ikke si så lite etter alt det som er skrevet og sagt om nettopp Det tredje rike. Nu sist er det bladet Encounter, som hevder at riktignok var Hitlers Tyskland ille, så ille at det ville ha vært vanskelig å tenke seg noe verre, hvis det ikke hadde vært for — Sovjetunionen. Selve formuleringen tyder på at vi befinner oss temmelig langt ute i det ekstreme, men det russiske bolsjevik-regimet «vinner» altså. Ellers forekommer det oss at det vestlige demokratiet ligger svært så godt an i denne «utviklingen» og vi tipper neppe feil om vi sier at det vel bare er et tidsspørsmål når det helt og holdent vil utkonkurrere de to andre. Til den tid vil antagelig det pågående Hitler-renessanse nå de helt store høyder. Historien gjentar seg jo, sies det.

★

HAR VI GLEMT VITSEN?

Vår venn adferdsforskeren har stor moro av byens bikkjer, som vel uten egentlig å vite hvorfor de gjør det, skvetter på alle hushjørner og trær de passerer. Dette er en adferd, som skriver seg fra den gang da hundene ennå levde i vill tilstand, og på så vis markerte sitt territorium like overfor andre artsfeller. Hos byens bikkjer, som ikke behersker det minste territorium (for dem gjelder endog båndtvang), blir det hele derfor bare et stivnet rituale uten mål og mening. Når det gjelder dato 17. mai, er det ting som tyder på at nordmennene har havnet i en tilsvarende gate. Foruten ny garderobe, er det bare is, brus, pølser og oppsatt hår, som er igjen av den norske nasjonaldagen. Lærerne vil ha fri og elevene synes det er gørr med tog. Dertil kjenner de heller ikke de mest elementære nasjonale sanger lenger. Det er foreldre i Harstad som nu hevder at 17. mai-feiringen er i fare og at det først og fremst er skolen som svikter. Man har derfor sendt et åpent brev til skolestyret, der det blir bedt om at saken nu tas opp til alvorlig behandling.

OM DEM PÅ 'TINGET

Heller ikke danskene har synderlig respekt lenger for sine folkevalgte. Når det er-kekonervative bladet «Minut» bringer følgende sitat i ramme og med dårlig skjult skadefryd, turde det borge for hva våre sydlige naboer stort sett tenker: «Der sidder altfor mange i folkettinget med hull i hovedet og cement i rumpen...» Mannen bak ordene heter Jens Peter Jensen. Det minner oss om noe, som den danske politiker Ole Bjørn Kraft engang sa, nemlig at det kan bli skjebnesvangert ikke å ville erkjenne virkeligheten.

★

VAR CICERO OGSÅ NAZIST?

I etterkrigstidens ville jakt på «nazister» er det mange bra folk, som er kommet med på «feil side» som det heter. Tenk bare på vår Henrik Ibsen, som i USA ble sensurert fordi man trodde han var en norsk NS-forfatter. Nu er det Marcus Tullius Cicero (106-43 f.Kr.) som er kommet i søkelyset. Om statsanliggender har han nemlig uttalt at budsjettet bør være balansert. Skattkammeret bør være fullt. Statsgjelden bør reduseres. Byråkratenes arroganse bør dempes og kontrolleres. Hjelp til fremmede land bør reduseres for at ikke staten skal gå fallitt. Folket bør tvinges til å arbeide og ikke være avhengige av regjeringen for å leve. — Ja, er det ikke for galt?

FOLK og LAND

Enerhaug pl. 4 — Oslo 6
Telefon 19 06 71

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt

★

FOLK OG LAND

I DANMARK
2800 KONGENS LYNGBY
Postboks 27

★

Abonnementspriser 1975:

Kr. 80,- pr. år, kr. 40,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 50,- pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 100,- pr. år, kr. 50,- pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 3,-

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo